

сте се оженили, и която по мнението на всички е много хубавица, обича хубавитѣ примѣни, а понеже не сж по кесията ви, то, подтикнати отъ нея, сте присвоили паритѣ на банкера...

Тѣзи думи боднали като шишъ злочестия водачъ. Нѣкаква-си неочаквана смѣлость блѣснала въ очитѣ на Улриха. Той ударилъ съ всичка сила юмука си върху масата, пѣшкайки отъ яростъ, както правятъ ония, които дълго време сж сдържали страданията си.

— Нека излѣзатъ на среща ми всички, които сж измѣдрили тия лъжи! Мария ми е жена предъ Бога... И тя е една честна и добра другарка... А при това азъ я обичамъ, и никому не ще позволя да я оскърбява.

При вида на това негодование, на водачитѣ като че поолекна, защото държанието на Улриха отъ самото начало имъ се виждаше много недостойно.

Сждията главатаръ се оттеглилъ на съвещание. Той намѣрили, че Улрихъ е виновенъ.

Сждията влѣзълъ въ стаята. Всички станали на крака. Настанала тържествена тишина, като че въ стаята имало мъртвецъ. Сждията произнелъ присъдата: *на Улриха се отнема правото да бжде водачъ.*

Улрихъ я изслушалъ хладнокрѣвно.

А когато сждията му казалъ кротко: „Съветвамъ ви, за въ вашъ интересъ, да напустнете страната“. — Улрихъ отговорилъ просто:

— Не се боя, защото съмъ невиненъ.

— Дайте си позволителното, което се дава на всѣки водачъ. То било едно тевтерче отъ щавена кожа, съ измърсени листи. Улрихъ въздъхналъ и го сложилъ. Две едри сълзи се потърколили по бузитѣ му!